Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 965 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^de^ KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 april 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 21 mei 2026 met refertenummer 138912.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2025 wordt aan verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 20 oktober 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner, in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap, van G. C., die van Nederlandse nationaliteit is. Op 16 april 2026 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verstuurd. Deze beslissing luidt als volgt:
"*(…)*

In uitvoering van artikel 52, 84, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.10.2025 werd ingediend door:
(…)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse partner, G. C. (...) in toepassing van artikel 40bis, 82, 2° van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art.40bis, ook aan andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene sinds 2023 het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Franse autoriteiten voor hewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 SIS. II). Betrokkene werd door Frankrijk (…) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Op basis van bovenvermelde gegevens voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een wettelijk geregistreerde partner heeft op het grondgebied. Een partnerschap geeft aan betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Er dient daarbij beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt daaromtrent dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon: betrokkene en de Nederlandse referentiepersoon zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, eventueel in afwachting van een opheffing van betrokkenes inreisverbod. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een nieuwe taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz …

Voor zover het koppel dus daadwerkelijk wenst samen te blijven en om eventueel een regulier gezinsleven te beleven, in plaats van een lange afstandsrelatie te onderhouden bijvoorbeeld, zal het aan beiden zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. In het dossier zijn er verder geen elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Er lijkt geen sprake te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen beiden. De referentiepersoon bekwam in 2025 het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen, geheel los van betrokkene. Het is zodoende redelijk te stellen dat het vrij verkeer van referentiepersoon in geen geval in het gedrang hoeft te komen. Betrokkene en referentiepersoon kunnen er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven staat gelet op het geldende inreisverbod. Los daarvan kan op heden in elk geval geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken die huidige beslissing verhindert. De verplichting heeft enkel tot gevolg dat betrokkene het grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene hen alsnog op een latere datum, na de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen. In tussentijd staat het betrokkenen vrij intensieve contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40bis wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod waar hij het voorwerp van uitmaakt.
(…)"

2. Onderzoek van de middelen

2.1. Het eerste middel

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40*bis* en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing weigert het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij, die een aanvraag gezinshereniging indiende als partner van mevrouw G. C. (...), Nederlandse onderdaan en derhalve burger van de Unie. De beslissing steunt in hoofdzaak op twee redeneringen. Enerzijds verwijst de verwerende partij naar een door Frankrijk uitgevaardigd inreisverbod en een SIS-seining. Anderzijds stelt zij dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.*
Deze motivering is rechtens en feitelijk ontoereikend.
Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet precies tot doel heeft uitvoering te geven aan het Unierechtelijke verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie. De aanvraag van verzoekende partij werd niet ingediend als een louter nationaal gunstverzoek, maar als aanvraag gezinshereniging met een Nederlandse burger van de Unie die in België verblijft. De beoordeling diende derhalve te gebeuren binnen het Unierechtelijk kader, met eerbiediging van het nuttig effect van het burgerschap van de Unie, het recht op gezinsleven en het evenredigheidsbeginsel.
Het Hof van Justitie heeft in het arrest Metock geoordeeld dat richtlijn 2004/38 van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie die zich bij de Unieburger voegen of hem begeleiden in een andere lidstaat dan die waarvan deze Unieburger de nationaliteit bezit, en dat lidstaten geen bijkomende voorwaarden mogen opleggen die het nuttig effect van het vrij verkeer zouden uithollen. Het Hof preciseerde daarbij dat het verblijfsrecht van familieleden van Unieburgers niet afhankelijk mag worden gemaakt van een voorafgaand rechtmatig verblijf in een andere lidstaat. (HvJ, 25 juli 2008, Metock e.a, C-127/08)
Dat is van belang omdat de bestreden beslissing in wezen vertrekt van de premisse dat het bestaan van een inreisverbod en een SIS-seining volstaat om de aanvraag te weigeren, behoudens een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie. Een dergelijke benadering miskent dat een aanvraag gezinshereniging met een Unieburger niet op zuiver automatische wijze mag worden afgedaan op basis van een eerder inreisverbod, zonder een daadwerkelijke, concrete en actuele beoordeling van de Unierechtelijke aanspraken en de fundamentele rechten die in het geding zijn.
Het meest rechtstreeks toepasselijke arrest is evenwel het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, gewezen op prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf. In dat arrest onderzocht het Hof precies de Belgische praktijk waarbij aanvragen gezinshereniging van derdelanders die onder een inreisverbod vielen, niet inhoudelijk werden behandeld of werden geweigerd. Het Hof oordeelde dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen om de enkele reden dat de derdelander onder een inreisverbod valt, zonder dat werd onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die derdelander en de Unieburger dat de weigering ertoe zou leiden dat de Unieburger feitelijk verplicht wordt het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. (HvJ, Grote Kamer, 8 mei 2018, K.A. e.a. t. Belgische Staat, C-82/16, EU:C:2018:308)

Uit K.A. volgt dus niet dat DVZ zich mag beperken tot een formele verwijzing naar het bestaan van een inreisverbod. Integendeel, het bestaan van een inreisverbod ontslaat de overheid niet van de verplichting om concreet te onderzoeken of de weigering van verblijf, gelet op de familiale band met de Unieburger, het nuttig effect van het Unieburgerschap aantast.
In casu lijkt de verwerende partij wel formeel te verwijzen naar het criterium van de afhankelijkheidsrelatie, maar zij past dit criterium op een onzorgvuldige, abstracte en stereotiepe wijze toe. De beslissing stelt dat beide partners volwassen personen zijn, dat volwassenen in beginsel zelfstandig kunnen leven, dat zij eventueel een langeafstandsrelatie kunnen onderhouden, dat zij gebruik kunnen maken van moderne communicatiemiddelen en dat één van beiden zich desgevallend aan een nieuwe leefomgeving zal moeten aanpassen.
Een dergelijke motivering is geen concrete afhankelijkheidsbeoordeling in de zin van K.A. Zij is een algemene standaardredenering die in wezen op elke volwassen partnerrelatie kan worden toegepast. De verwerende partij onderzoekt niet daadwerkelijk welke concrete affectieve, familiale, sociale, administratieve en praktische banden tussen verzoekende partij en zijn Nederlandse partner bestaan. Zij onderzoekt evenmin of de Nederlandse referentiepersoon, gelet op haar concrete verblijfssituatie, haar sociale verankering, haar bestaansmiddelen, haar administratieve positie en haar feitelijke gezinsleven met verzoekende partij, redelijkerwijze geacht kan worden het gezinsleven buiten België of buiten de Unie voort te zetten.
De motivering is des te problematischer nu het Hof van Justitie in K.A. uitdrukkelijk vereist dat alle relevante omstandigheden worden onderzocht. Dat onderzoek mag niet worden vervangen door de abstracte stelling dat volwassenen in beginsel onafhankelijk van elkaar kunnen leven. Het Hof erkent wel dat een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU slechts in uitzonderlijke gevallen kan bestaan, maar precies daarom moet de overheid zorgvuldig, concreet en individueel onderzoeken of de omstandigheden van het dossier binnen die uitzonderlijke categorie vallen.
De bestreden beslissing doet dat niet. Zij vertrekt van de conclusie dat er "geen enkele reden" zou zijn waarom verzoekende partij niet van zijn partner zou kunnen worden gescheiden, maar maakt niet duidelijk welke concrete gegevens daadwerkelijk werden onderzocht. De beslissing bevat geen afzonderlijke analyse van de duur van de relatie, de stabiliteit van de relatie, de feitelijke samenwoonst, de administratieve situatie van de Nederlandse partner, haar banden met België en/of Nederland, de mogelijkheid voor haar om zich naar Marokko of Frankrijk te verplaatsen, de gevolgen van het Franse inreisverbod voor effectieve bezoeken, noch de praktische impact van een gedwongen scheiding.
Daarmee schendt de verwerende partij ook de formele motiveringsplicht. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn.
Een motivering is niet afdoende wanneer zij enkel algemene formules bevat die niet aantonen dat de concrete elementen van het individuele dossier daadwerkelijk werden onderzocht. In casu kon de verwerende partij zich niet beperken tot de vaststelling dat verzoekende partij en zijn partner volwassen zijn. De vraag was niet of twee volwassenen in abstracto ooit afzonderlijk kunnen leven, maar of de weigering van verblijf, in de concrete omstandigheden van het dossier, een onevenredige inmenging vormt in het gezinsleven en/of het effectieve genot van de rechten verbonden aan het Unieburgerschap aantast.
Ook artikel 8 EVRM vereist een daadwerkelijke belangenafweging. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in Boultif t. Zwitserland geoordeeld dat bij maatregelen die het gezinsleven aantasten rekening moet worden gehouden met concrete criteria, waaronder de aard en ernst van de betrokken feiten, de duur van het verblijf, de gezinssituatie, de hechtheid van de familiale banden en de vraag of het gezinsleven elders daadwerkelijk kan worden voortgezet. (EHRM, 2 augustus 2001, Boultif t. Zwitserland, nr. 54273/00)
In Üner t. Nederland heeft de Grote Kamer deze benadering bevestigd en verder verfijnd. Het Hof benadrukte opnieuw dat een fair balance moet worden gevonden tussen het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven enerzijds en het algemeen belang anderzijds, waarbij een concrete en individuele proportionaliteitsbeoordeling noodzakelijk is. (EHRM, Grote Kamer, 18 oktober 2006, Üner t. Nederland, nr. 46410/99)
In Jeunesse t. Nederland heeft de Grote Kamer bovendien geoordeeld dat staten bij verblijfsbeslissingen die het gezinsleven raken niet mogen volstaan met een louter formele of abstracte benadering, maar moeten onderzoeken of in de concrete omstandigheden een positieve verplichting bestaat om verblijf toe te staan. Het Hof hechtte daarbij belang aan de reële gezinsband, de duur van het verblijf, de concrete belangen van de betrokkenen en de vraag of het gezinsleven daadwerkelijk elders kan worden uitgeoefend. (EHRM, Grote Kamer, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10)
De bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten. De verwerende partij reduceert het gezinsleven van verzoekende partij en zijn Nederlandse partner tot een relatie die desgevallend op afstand, via moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken, kan worden onderhouden. Daarmee miskent zij dat artikel 8 EVRM niet enkel het bestaan van contact beschermt, maar het daadwerkelijke recht op eerbiediging van een reëel gezinsleven. De vraag of occasionele contacten of digitale communicatie een volwaardig alternatief vormen, moest concreet en in het licht van de specifieke omstandigheden worden onderzocht. Dat is niet gebeurd.

Daarbij komt dat de beslissing evenmin afdoende motiveert waarom het gezinsleven buiten België of buiten de Unie realistisch zou kunnen worden voortgezet. De referentiepersoon is Nederlandse en dus Unieburger. De beslissing stelt eenvoudig dat personen met verschillende nationaliteiten zich soms aan een nieuwe leefomgeving moeten aanpassen. Dat is geen juridische proportionaliteitstoets. Het is een algemeen maatschappelijk statement. De verwerende partij onderzoekt niet of de Nederlandse partner daadwerkelijk naar Marokko zou kunnen gaan, of zij daar een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, of zij daar een bestaan zou kunnen uitbouwen, of haar Unierechtelijke positie daardoor niet wezenlijk wordt geraakt, noch of het inreisverbod en de SIS-seining periodieke bezoeken in de praktijk niet juist bemoeilijken. Ook vanuit artikel 7 van het Handvest is de motivering ontoereikend. Het Hof van Justitie heeft in Rendón Marín geoordeeld dat zelfs wanneer openbare-ordeoverwegingen worden ingeroepen, de nationale autoriteiten een individuele beoordeling moeten verrichten, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten, waaronder het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest. (HvJ, 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675)
Hoewel dit dossier betrekking heeft op een partnerrelatie en niet op ouder-kindrelaties, blijft het beginsel relevant: de overheid kan een verblijfsrecht dat raakt aan het Unierecht en aan het gezinsleven niet weigeren zonder individuele en evenredige beoordeling. De verwijzing naar een Frans inreisverbod volstaat niet. De overheid moet concreet aantonen waarom de inmenging, ondanks het bestaande gezinsleven en ondanks de Unierechtelijke dimensie, noodzakelijk en evenredig is.
De bestreden beslissing bevat ook geen daadwerkelijke actuele beoordeling van de SIS-seining. Zij vermeldt enkel dat verzoekende partij sinds 2023 het voorwerp zou uitmaken van een door Frankrijk genomen inreisverbod, dat hij nog steeds als ontoegankelijk zou staan gesignaleerd en dat dit het gevolg zou kunnen zijn van openbare orde, nationale veiligheid of een verwijderingsmaatregel wegens overtreding van verblijfsregels.
Die formulering is bijzonder vaag. De beslissing zegt niet welke concrete feiten aan het Franse inreisverbod ten grondslag liggen, of het gaat om een openbare-ordeprobleem dan wel om louter verblijfsrechtelijke feiten, welke duur aan het verbod werd gegeven, of het verbod nog proportioneel is, of er sindsdien nieuwe elementen zijn, en of verzoekende partij vandaag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Nochtans is dit essentieel wanneer een verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger wordt geweigerd op grond van een maatregel die raakt aan openbare orde of toegang tot het Schengengrondgebied.
De motivering laat verzoekende partij daardoor niet toe om met kennis van zaken te begrijpen waarom zijn concrete gezinsherenigingsaanvraag, ondanks zijn relatie met een Nederlandse Unieburger, wordt geweigerd. Evenmin laat zij de Raad toe om zijn wettigheidstoezicht op nuttige wijze uit te oefenen. Dat is precies wat de formele en materiële motiveringsplicht beogen te vermijden.
De verwerende partij had minstens moeten onderzoeken of de referentiepersoon daadwerkelijk gebruikmaakt van haar vrij verkeer, welke rechten zij als Nederlandse Unieburger in België uitoefent, welke concrete gevolgen de weigering voor haar heeft, welke feitelijke elementen de relatie kenmerken, welke reële mogelijkheden er bestaan om het gezinsleven elders uit te oefenen en of het Franse inreisverbod in het licht van deze elementen nog een proportionele grond vormt om het verblijf te weigeren.
Door dat niet te doen, heeft de verwerende partij het dossier niet zorgvuldig voorbereid en geen rekening gehouden met alle relevante elementen. De beslissing is bovendien kennelijk onevenredig, aangezien een ingrijpende aantasting van het gezinsleven wordt verantwoord met algemene formules, zonder individuele belangenafweging.
Het eerste middel is bijgevolg ernstig en gegrond."
2.1.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.1.3. Beoordeling

2.1.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 52 van het Handvest, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 3, eerste lid, 5°, en 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat hij door Frankrijk *ter fine* van weigering van toegang gesignaleerd werd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, en omdat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor hem om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Hij stelt dat de motivering geen concrete afhankelijkheidsbeoordeling is, maar "*een algemene standaardredenering die in wezen op elke volwassen partnerrelatie kan worden toegepast*", doch hij gaat er hiermee aan voorbij dat in de bestreden beslissing (onder meer) wordt overwogen dat hij en de Nederlandse referentiepersoon "*allebei volwassen personen*" zijn, dat niets erop wijst dat "*één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, eventueel in afwachting van een opheffing van betrokkenes inreisverbod*", dat er in het dossier verder geen elementen zijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door hem en dat dit omgekeerd evenmin het geval blijkt te zijn en dat de referentiepersoon in 2025, geheel los van hem, het verblijfsrecht bekwam als houder van toereikende bestaansmiddelen, zodat het redelijk is "*te stellen dat het vrij verkeer van (de) referentiepersoon in geen geval in het gedrang hoeft te komen*". Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze vaststellingen en overwegingen "*een algemene standaardredenering (betreffen) die in wezen op elke volwassen partnerrelatie kan worden toegepast*".

Aangezien er in de bestreden beslissing wordt besloten dat (i) verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en dat (ii) uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom daarnaast nog zou moeten worden gemotiveerd "*waarom het gezinsleven buiten België of buiten de Unie realistisch zou kunnen worden voortgezet*". Verzoeker toont dan ook niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing over het inreisverbod dat werd genomen door de Franse autoriteiten en over de rechten van de referentiepersoon als burger van de Europese Unie *in casu* onvoldoende waren om de bestreden beslissing te onderbouwen.

Voorts is het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en niet tegen het Franse inreisverbod waarmee in deze beslissing rekening wordt gehouden, zodat de kritiek van verzoeker die erop neerkomt dat de bestreden beslissing onvoldoende de motieven van dit inreisverbod vermeldt *in casu* niet dienstig is. Deze motieven moeten door verzoeker kunnen worden teruggevonden in dit inreisverbod en verzoeker kon tegen dit inreisverbod de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking stonden. Zo hij dit niet gedaan heeft, kan hij daaraan niet remediëren via huidig beroep tegen de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, de artikelen 20 en 21 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

2.1.3.3.1. Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*
(…)
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.
(…)"

In casu diende verzoeker op grond van deze bepaling een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde Nederlandse partner.

Met de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd op grond van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker uit nazicht van het dossier sinds 2023 het voorwerp blijkt uit te maken van een inreisverbod dat werd genomen door de Franse autoriteiten en dat nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied.

Verzoeker laat hiertegen gelden dat "*artikel 40bis van de Vreemdelingenwet precies tot doel heeft uitvoering te geven aan het Unierechtelijke verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie*" en dat de beoordeling van zijn aanvraag dus "*diende (…) te gebeuren binnen het Unierechtelijk kader, met eerbiediging van het nuttig effect van het burgerschap van de Unie, het recht op gezinsleven en het evenredigheidsbeginsel*". Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij, als partner met wie een burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), niet is uitgesloten van het toepassingsgebied van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). De verwijzing naar het arrest *Metock* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) (HvJ 25 juli 2008, C-127/08, *Metock e.a. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform*) is *in casu* niet dienstig. Het betrof hier immers zaken waarbij geweigerd werd een vergunning tot verblijf te verlenen aan een persoon met de nationaliteit van een derde land die is gehuwd met een in Ierland gevestigde burger van de Unie, daar waar verzoeker niet gehuwd is met een burger van de Unie, maar daarmee een door een wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Waar echtgenoten van Unieburgers worden uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, is dit niet het geval voor partners in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap dat door het gastland niet wordt gelijkgesteld met een huwelijk. Aldus toont verzoeker niet aan dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde Nederlandse partner, met de bestreden beslissing op onwettige wijze werd geweigerd met een verwijzing naar het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het afgeleid verblijfsrecht dat voortvloeit uit het recht op vrij verkeer van de Nederlandse partner van verzoeker, wordt met de bestreden beslissing toepassing gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak K.A. e.a. (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, *K.A. e.a. t. Belgische Staat*). Hoewel in deze zaak de weerslag van een inreisverbod op een verblijfsaanvraag met een statische burger van de Unie aan bod komt, wordt deze rechtspraak naar analogie toegepast op verzoekers geval en wordt dus onderzocht of er een

zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker voert aan dat het criterium van de afhankelijkheidsrelatie op een onzorgvuldige, abstracte en stereotiepe wijze wordt toegepast. Hierboven, onder punt 2.1.3.2., werd het argument dat de motivering geen concrete afhankelijkheidsbeoordeling is, maar "*een algemene standaardredenering die in wezen op elke volwassen partnerrelatie kan worden toegepast*", reeds weerlegd. Verzoeker hekelt het gevoerde onderzoek en de motieven daarover in een zeer algemeen betoog, maar hij brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden besloten dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk wordt geoordeeld dat op heden geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie kan blijken die deze beslissing verhindert, temeer nu het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, *K.A. e.a. t. Belgische Staat*, punt 76).

Een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 20 en 21 van het VWEU wordt niet aangetoond.

2.1.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Nu verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Zo werd in deze beslissing concreet uiteengezet waarom er geen sprake lijkt te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn partner. Tevens werd uiteengezet dat verzoeker en zijn partner "*er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven staat gelet op het geldende inreisverbod*". Er wordt ook gesteld dat verzoeker zijn partner op een latere datum, na de opheffing van het inreisverbod, kan komen vergezellen en dat het verzoeker en zijn partner in tussentijd vrij staat "*intensieve contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken*".

Door louter in het algemeen te wijzen op rechtspraak van het EHRM, zonder deze concreet toe te passen op zijn situatie, toont verzoeker niet aan dat de hierboven aangehaalde overwegingen in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat "*(d)e vraag of occasionele contacten of digitale communicatie een volwaardig alternatief vormen, (…) concreet en in het licht van de specifieke omstandigheden (moest) worden onderzocht*", doch hij laat na deze specifieke omstandigheden te duiden en toont aldus niet aan dat op onredelijke wijze wordt gesteld dat het hem en zijn partner tot de opheffing van het inreisverbod vrij staat "*intensieve contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken*". Evenmin haalt verzoeker enige concrete hinderpaal aan die zijn partner zou beletten hem periodiek in Marokko (of elders) te komen bezoeken of zich aldaar met hem te vestigen.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen, met name zijn persoonlijke en gezinsbelangen en het gerechtvaardigde belang van de Belgische samenleving. Hij toont niet aan dat zijn belangen niet op voldoende en op redelijke en evenwichtige wijze in rekening zijn gebracht of dat met bepaalde concrete omstandigheden geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.1.3.3.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.1.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, de artikelen 20 en 21 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.1.3.6. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. Het tweede middel

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, eerste lid, 5°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het VWEU, van de artikelen 7, 20 en 21 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 28 van de Verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006 (hierna: Verordening 2018/1861), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing steunt in belangrijke mate op het gegeven dat verzoekende partij sinds 2023 het voorwerp zou uitmaken van een door de Franse autoriteiten uitgevaardigd inreisverbod en dat hij nog steeds gesignaleerd zou staan in het Schengeninformatiesysteem overeenkomstig artikel 24 SIS II. Op basis daarvan besluit de verwerende partij dat verzoekende partij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.*
Deze motivering is evenwel ontoereikend, onzorgvuldig en strijdig met het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.
Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze welke concrete feiten aan de basis liggen van de Franse SIS-seining. De verwerende partij vermeldt louter dat verzoekende partij "hetzij" een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of nationale veiligheid, "hetzij" het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel wegens overtreding van verblijfswetgeving.

De beslissing preciseert dus niet:
- welke concrete gedragingen aan verzoekende partij worden verweten;
- of het Franse inreisverbod gebaseerd is op openbare orde dan wel louter op verblijfsrechtelijke motieven;
- welke duurtijd het verbod heeft;
- of de maatregel nog actueel is;
- of de Franse autoriteiten het verbod hebben herzien;
- of verzoekende partij heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt.
Een dergelijke motivering voldoet manifest niet aan de vereisten van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.
Het Hof van Justitie heeft immers reeds herhaaldelijk geoordeeld dat maatregelen die het vrij verkeer en het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden beperken, niet mogen steunen op algemene preventieve overwegingen of abstracte vermoedens, maar uitsluitend op een individuele beoordeling van het persoonlijk gedrag van de betrokken persoon.
In het arrest Bouchereau stelde het Hof reeds dat het begrip openbare orde veronderstelt dat, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij iedere wetsovertreding plaatsvindt, sprake moet zijn van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. (HvJ, 27 oktober 1977, Régina t. Bouchereau, 30/77, BU:C:1977:172)
Deze rechtspraak werd later bevestigd in onder meer het arrest Orfanopoulos en Oliveri, waarin het Hof benadrukte dat nationale autoriteiten rekening moeten houden met het evenredigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de betrokken persoon. (HvJ, 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262)
Ook richtlijn 2004/38 bepaalt in artikel 27 uitdrukkelijk dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend moeten berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en dat strafrechtelijke veroordelingen of eerdere maatregelen op zichzelf geen automatische rechtvaardiging kunnen vormen.
Hoewel de bestreden beslissing formeel verwijst naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet en naar een SIS-seining, ontslaat dit de verwerende partij geenszins van haar verplichting om concreet en individueel te motiveren waarom verzoekende partij vandaag een daadwerkelijke grond vormt om het verblijfsrecht te weigeren in het kader van een aanvraag gezinshereniging met een Unieburger.
Het louter bestaan van een SIS-seining kan immers niet automatisch leiden tot weigering van verblijf zonder individuele proportionaliteitsbeoordeling.
Dat volgt eveneens uit Verordening (EU) 2018/1861 betreffende het Schengeninformatiesysteem. Artikel 24 van deze verordening bepaalt onder welke voorwaarden signaleringen ter weigering van toegang en verblijf kunnen worden ingevoerd, maar impliceert geenszins dat een andere lidstaat zonder eigen onderzoek automatisch elke verblijfsaanvraag moet weigeren.
Integendeel, het Hof van Justitie heeft in het arrest E geoordeeld dat lidstaten gehouden blijven om een individuele beoordeling te verrichten van de concrete situatie van de betrokken persoon en de proportionaliteit van de gevolgen van een signalering. (HvJ, 12 december 2019, E, C 380/18, EU:C:2019:1071)
In casu blijkt nergens dat de verwerende partij een dergelijke actuele en individuele beoordeling heeft verricht. De beslissing bevat geen enkele analyse van:
- de aard van de Franse maatregel;
- de concrete aanleiding ervan;
- de huidige actualiteit ervan;
- het gedrag van verzoekende partij sinds 2023;
- eventuele integratie-elementen;
- de proportionaliteit van de gevolgen voor het gezinsleven;
- de impact op het Unieburgerschap van de Nederlandse partner.
De motivering beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekende partij nog "geseind staat als ontoegankelijk".
Dat is manifest onvoldoende.
Bovendien miskent de verwerende partij artikel 20 VWEU en de daaruit voortvloeiende rechtspraak van het Hof van Justitie. Zoals reeds uiteengezet in het eerste middel volgt uit het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat dat België niet automatisch een verblijfsaanvraag mag weigeren louter wegens een bestaand inreisverbod zonder daadwerkelijke beoordeling van de familiale situatie en de afhankelijkheidsband met de Unieburger. (HvJ, Grote Kamer, 8 mei 2018, K.A. e.a. t. Belgische Staat, C-82/16, EU:C:2018:308)
Hoewel de verwerende partij formeel verwijst naar de afwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie, blijkt uit de motivering dat zij in werkelijkheid vertrekt van een quasi automatische voorrang van het SIS-inreisverbod. De familiale situatie wordt slechts oppervlakkig onderzocht en herleid tot algemene standaardoverwegingen over volwassen personen, langeafstandsrelaties en moderne communicatiemiddelen.
Daarmee wordt geen daadwerkelijke proportionaliteitsafweging verricht in het licht van artikel 20 VWEU, artikel 7 van het Handvest en artikel 8 EVRM.
Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist nochtans dat nationale autoriteiten een daadwerkelijke belangenafweging uitvoeren wanneer een verblijfsmaatregel het gezinsleven aantast. In Üner t. Nederland bevestigde de Grote Kamer dat maatregelen die leiden tot scheiding van partners slechts

verenigbaar zijn met artikel 8 EVRM indien zij beantwoorden aan een dringende maatschappelijke noodzaak en proportioneel zijn in het licht van alle concrete omstandigheden van de zaak. (EHRM, Grote Kamer, 18 oktober 2006, Üner t. Nederland, nr. 46410/99t)
De bestreden beslissing voert een dergelijke afweging niet. Zij onderzoekt niet:
- of de Nederlandse partner België of de Unie daadwerkelijk kan verlaten;
- of een gezinsleven in Marokko realistisch is;
- welke gevolgen de SIS-seining heeft voor effectieve bezoeken;
- welke concrete impact een scheiding heeft op het privé- en gezinsleven van partijen.
Nochtans vormt precies dat de kern van de proportionaliteitsbeoordeling vereist door artikel 8 EVRM en het Unierecht.
De beslissing miskent bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel doordat zij zich uitsluitend baseert op het bestaan van een buitenlandse signalering zonder zelfstandig onderzoek naar de concrete omstandigheden en zonder verzoekende partij toe te laten kennis te nemen van de feitelijke elementen die aan die signalering ten grondslag liggen.
Een administratie die een zo ingrijpende beslissing neemt met betrekking tot het gezinsleven van een Unieburger en diens partner kan zich niet beperken tot een abstracte verwijzing naar een buitenlandse databankvermelding zonder actuele individuele beoordeling.
De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 3 van de Vreemdelingenwet, artikel 20 VWEU, artikel 24 van Verordening 2018/1861, artikel 8 EVRM, de artikelen 7, 20 en 21 van het Handvest, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.
Het tweede middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.2.3. Beoordeling

2.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20 en 21 van het Handvest en van artikel 28 van de Verordening 2018/1861, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

Waar verzoeker aanvoert dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt "*welke concrete feiten aan de basis liggen van de Franse SIS-seining*", kan worden herhaald dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en niet tegen het Franse inreisverbod dat tot deze beslissing heeft geleid, zodat de kritiek van verzoeker die erop neerkomt dat de bestreden beslissing onvoldoende de motieven van dit inreisverbod en de redenen van de Franse SIS-seining vermeldt *in casu* niet dienstig is. Deze motieven moeten door verzoeker kunnen worden teruggevonden in dit inreisverbod en verzoeker kon tegen dit inreisverbod de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking stonden. Hij kan dit niet via huidig beroep tegen de bestreden beslissing.

Voor het overige kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.2., wordt gesteld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, artikel 20 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

2.2.3.3.1. Artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*
(…)
5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;
(…)"

In de bestreden beslissing wordt (onder meer) als volgt gemotiveerd:

"*Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene sinds 2023 het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Franse autoriteiten voor hewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 SIS. II). Betrokkene werd door Frankrijk (…) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.*
Op basis van bovenvermelde gegevens voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980."

Verzoeker betwist niet dat (i) hij sinds 2023 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat werd genomen door de Franse autoriteiten en dat (ii) dit inreisverbod nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. Zijn betoog is in wezen gericht tegen het inreisverbod dat hem door de Franse autoriteiten werd opgelegd en de omstandigheid dat hij daardoor *ter fine* van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS, doch deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep, zodat de kritiek op en kanttekeningen bij deze beslissing in het verzoekschrift niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts herhaalt de Raad dat verzoeker, als partner met wie een burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn, niet is uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en niet aantoont dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde Nederlandse partner, met de bestreden beslissing op onwettige wijze werd geweigerd met een verwijzing naar het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 20 van het VWEU en de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *K.A. e.a. tegen de Belgische Staat*, kan worden verwezen naar wat daarover *supra*, bij de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3.3.1., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

2.2.3.3.2. Verzoeker voert in dit middel, wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, geen argumenten aan die hij niet in het eerste middel heeft aangevoerd. Er kan op dit punt dan ook worden verwezen naar wat daarover *supra*, bij de bespreking van het eerste middel onder de punten 2.1.3.3.2. en 2.1.3.3.3., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, artikel 20 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

2.2.3.4. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel, dat een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel vormt, aannemelijk.

2.2.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Het derde middel

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het VWEU, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 40*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat geen sprake zou zijn van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en zijn Nederlandse partner dat een afgeleid verblijfsrecht op grond van het Unierecht zou moeten worden toegekend. Daarbij stelt zij onder meer dat beide partners volwassen personen zijn, dat volwassenen in beginsel onafhankelijk van elkaar kunnen leven, dat zij eventueel een langeafstandsrelatie kunnen onderhouden en dat gebruik kan worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken.*
Deze beoordeling miskent de draagwijdte van artikel 20 VWEU en de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende afhankelijkheidsverhoudingen in het kader van het Unieburgerschap.
Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt immers dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat een burger van de Unie het effectieve genot van de essentie van de aan zijn status verbonden rechten wordt ontzegd.
In het arrest Ruiz Zambrano oordeelde het Hof reeds dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen maatregelen die ertoe leiden dat Unieburgers feitelijk verplicht zouden worden het grondgebied van de Unie te verlaten. (HvJ, 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124)
Het Hof preciseerde later evenwel dat een dergelijke afhankelijkheidsverhouding niet beperkt blijft tot strikt materiële afhankelijkheid.
In het arrest Dereci e.a. verduidelijkte het Hof dat moet worden onderzocht of de weigering van verblijf ertoe leidt dat de betrokken Unieburger in werkelijkheid gedwongen wordt het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. (HvJ, 15 november 2011, Dereci e.a, C-256/11, EU:C:2011:734)
Vervolgens heeft het Hof deze rechtspraak verder verfijnd in onder meer Chavez-Vilchez. Daarin benadrukte het Hof dat nationale autoriteiten een concreet en individueel onderzoek moeten voeren naar alle relevante omstandigheden om na te gaan of daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU. (HvJ, Grote Kamer, 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a, C-133/15, EU:C:2017:354)
Het Hof stelde uitdrukkelijk dat een abstracte verwijzing naar de mogelijkheid dat een Unieburger theoretisch zelfstandig kan leven, onvoldoende is. Er moet rekening worden gehouden met:
- de affectieve banden tussen betrokkenen;
- hun concrete familiale situatie;
- hun emotionele afhankelijkheid;
- de gevolgen van een scheiding;
- alle specifieke omstandigheden van het dossier.
Hoewel Chavez-Vilchez betrekking had op ouder-kindrelaties, bevestigt het arrest een ruimer fundamenteel beginsel: nationale autoriteiten mogen afhankelijkheidsverhoudingen niet beoordelen op basis van abstracte stereotypen, maar moeten een concreet individueel onderzoek voeren naar de daadwerkelijke familiale realiteit.
Dat is in casu niet gebeurd.
De verwerende partij beperkt zich immers tot de algemene stelling dat "volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden".
Een dergelijke formulering is manifest abstract en stereotiep. Zij zegt niets over de concrete situatie van verzoekende partij en zijn partner. De beslissing bevat geen ernstige analyse van:
- de duur en stabiliteit van de relatie;
- de affectieve afhankelijkheid tussen partijen;
- hun feitelijke samenwoonst;
- hun sociale en familiale verankering;
- hun administratieve situatie;
- de praktische mogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen;
- de concrete gevolgen van een gedwongen scheiding.
De motivering herleidt het recht op gezinsleven in wezen tot de mogelijkheid om contacten op afstand te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken.
Dat miskent niet alleen artikel 8 EVRM, maar ook artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
Het Hof van Justitie heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat artikel 7 van het Handvest, gelezen samen met artikel 24 van het Handvest en artikel 20 VWEU, vereist dat nationale autoriteiten een daadwerkelijke proportionaliteitsafweging verrichten. HvJ, Chavez-Vilchez, reeds aangehaald.
Ook in K.A. e.a. t. Belgische Staat, een arrest dat specifiek betrekking had op de Belgische praktijk inzake inreisverboden en gezinshereniging, benadrukte het Hof dat de nationale autoriteiten een individueel onderzoek moeten voeren naar de afhankelijkheidsverhouding en niet automatisch mogen besluiten dat een

verblijfsaanvraag moet worden geweigerd wegens een bestaand inreisverbod. (HvJ, Grote Kamer, 8 mei 2018, K.A. e.a. t. Belgische Staat, C 82/16, EU:C:2018:308)
Het Hof preciseerde dat alle relevante omstandigheden moeten worden onderzocht en dat de overheid concreet moet nagaan of de weigering van verblijf ertoe leidt dat de Unieburger het effectieve genot van zijn Unierechten verliest.
De bestreden beslissing voldoet geenszins aan deze vereisten.
De verwerende partij onderzoekt bijvoorbeeld niet:
- in welke mate de Nederlandse partner haar leven in België heeft uitgebouwd;
- of zij zich daadwerkelijk buiten België of buiten de Unie zou kunnen vestigen;
- welke gevolgen een scheiding heeft voor het privé- en gezinsleven van partijen;
- welke praktische impact het Franse inreisverbod heeft op ontmoetingen en bezoeken;
- of een langeafstandsrelatie daadwerkelijk een realistisch alternatief vormt.
Nochtans zijn precies dat de elementen die volgens het Hof van Justitie concreet onderzocht moeten worden.
Bovendien miskent de verwerende partij het feit dat het Unieburgerschap de fundamentele status van de onderdanen van de lidstaten vormt. (HvJ, 20 september 2001, Grzelezyk, C 184/99, EU:C:2001:458) Een beslissing die ertoe leidt dat een Unieburger haar gezinsleven slechts kan verderzetten door de Unie te verlaten of door een duurzame scheiding te ondergaan, vereist derhalve een bijzonder strikte proportionaliteitsbeoordeling.
De bestreden beslissing bevat evenwel geen daadwerkelijke belangenafweging. Zij bevat slechts algemene beschouwingen over volwassen personen, relaties tussen personen met verschillende nationaliteiten en moderne communicatiemiddelen.
Een dergelijke stereotiepe motivering voldoet niet aan de vereisten van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991.
Ook vanuit het oogpunt van artikel 8 EVRM is de motivering ontoereikend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat nationale autoriteiten een "fair balance" moeten vinden tussen het algemeen belang en het recht op eerbiediging van het gezinsleven. (EHRM, Grote Kamer, 18 oktober 2006, Üner t. Nederland, nr. 46410/99)
In Jeunesse t. Nederland benadrukte het Europees Hof bovendien dat staten niet mogen volstaan met abstracte verwijzingen naar de mogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen, maar concreet moeten nagaan of zulks daadwerkelijk haalbaar en proportioneel is in het licht van alle omstandigheden van het dossier. (EHRM, Grote Kamer, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10)
Dat is in casu niet gebeurd.
De verwerende partij heeft derhalve geen zorgvuldig, individueel en proportioneel onderzoek gevoerd naar de daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekende partij en zijn Nederlandse partner en heeft zich beperkt tot algemene standaardmotieven die losstaan van de concrete familiale realiteit van partijen.
De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 20 VWEU, de artikelen 7 en 24 van het Handvest, artikel 8 EVRM, artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. Het derde middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.3.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3.3. Beoordeling

2.3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 24 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die betrekking heeft op de rechten van het kind, door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin zet hij uiteen op welke wijze hij artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen daadwerkelijke belangenafweging bevat en slechts algemene beschouwingen bevat "*over volwassen personen, relaties tussen personen met verschillende nationaliteiten en moderne communicatiemiddelen*", gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing (onder meer) wordt overwogen dat hij en de Nederlandse referentiepersoon "*allebei volwassen personen*" zijn, dat niets erop wijst dat "*één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, eventueel in afwachting van een opheffing van betrokkenes inreisverbod*", dat er in het dossier verder geen elementen zijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door hem en dat dit omgekeerd evenmin het geval blijkt te zijn en dat de

referentiepersoon in 2025, geheel los van hem, het verblijfsrecht bekwam als houder van toereikende bestaansmiddelen, zodat het redelijk is "*te stellen dat het vrij verkeer van (de) referentiepersoon in geen geval in het gedrang hoeft te komen*". Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze motivering stereotiep is en niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.2., wordt gesteld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 20 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

2.3.3.3.1. Verzoeker voert aan dat met de bestreden beslissing de draagwijdte van artikel 20 van het VWEU "*en de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende afhankelijkheidsverhoudingen in het kader van het Unieburgerschap*" wordt miskend nu "*(u)it vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt (…) dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat een burger van de Unie het effectieve genot van de essentie van de aan zijn status verbonden rechten wordt ontzegd*". Hij toont evenwel niet concreet aan dat zijn Nederlandse partner door de bestreden beslissing het effectieve genot van de essentie van de aan haar status als burger van de Unie verbonden rechten wordt ontzegd. In de bestreden beslissing wordt immers geconcludeerd dat "*uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten*". Daarbij wordt overwogen dat er geen sprake lijkt te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn partner. Met zijn verwijzingen naar allerhande rechtspraak en zijn algemene betoog over het onderzoek naar de relevante omstandigheden om na te gaan of er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 van het VWEU toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op onwettige wijze, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk tot zijn conclusie is gekomen. De Raad wijst er hierbij op dat het aan verzoeker, die een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde Nederlandse partner, terwijl hij *ter fine* van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS, toekomt om de nodige elementen aan te brengen die wijzen op een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen hem en zijn partner dat deze kan rechtvaardigen dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Deze elementen en de elementen uit het administratief dossier kunnen en moeten dan door verwerende partij worden onderzocht. Verzoeker laat evenwel na te duiden met welke concrete elementen die zouden wijzen op een dergelijke afhankelijkheidsverhouding ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Dat verwerende partij zich zou beperken tot de algemene stelling dat "*volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden*", zoals verzoeker aanvoert, vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing. Hiervoor kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.3.3.2., reeds werd aangestipt.

Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

2.3.3.3.2. Verzoeker voert in dit middel, wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, geen argumenten aan die hij niet in het eerste middel heeft aangevoerd. Er kan op dit punt dan ook worden verwezen naar wat daarover *supra*, bij de bespreking van het eerste middel onder de punten 2.1.3.3.2. en 2.1.3.3.3., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 20 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

2.3.3.4. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt evenmin een

schending van het evenredigheidsbeginsel, dat een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel vormt, aannemelijk.

2.3.3.6. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Vierde middel

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van het "*algemeen Unierechtelijk beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging*", van het hoorrecht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing werd genomen zonder dat verzoekende partij op daadwerkelijke en nuttige wijze in de mogelijkheid werd gesteld om zich uit te spreken over de concrete elementen waarop de verwerende partij haar beslissing heeft gebaseerd, in het bijzonder:*
- de concrete draagwijdte van de Franse SIS-seining;
- de actuele motieven van het beweerde inreisverbod;
- de wijze waarop de verwerende partij de afhankelijkheidsrelatie beoordeelde;
- de proportionaliteitsbeoordeling in het licht van artikel 20 VWEU en artikel 8 EVRM.
Daardoor werd het Unierechtelijk hoorrecht geschonden.
Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie maakt het recht om te worden gehoord integraal deel uit van de rechten van verdediging en vormt dit een fundamenteel beginsel van Unierecht dat moet worden geëerbiedigd wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit te nemen dat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.
In het arrest Sopropé stelde het Hof uitdrukkelijk dat de adressaat van een bezwarend besluit de mogelijkheid moet krijgen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de elementen waarop de administratie haar beslissing wenst te baseren. (HvJ, 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746)
Het Hof preciseerde dat dit beginsel geldt telkens wanneer een nationale overheid optreedt binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Dat is in casu onmiskenbaar het geval aangezien de aanvraag betrekking heeft op gezinshereniging met een burger van de Unie op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dus uitvoering geeft aan het Unierecht inzake vrij verkeer en Unieburgerschap.
In het arrest Mukarubega bevestigde het Hof opnieuw dat het recht om te worden gehoord vereist dat de betrokkene de mogelijkheid krijgt om op nuttige en daadwerkelijke wijze zijn standpunt kenbaar te maken alvorens een bezwarende beslissing wordt genomen. (HvJ, 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336)
Ook in Boudjlida benadrukte het Hof dat het hoorrecht vereist dat de betrokkene in staat wordt gesteld om opmerkingen te formuleren over alle elementen waarop de administratie haar beslissing wil baseren, waaronder de feitelijke en juridische elementen die doorslaggevend zijn voor het besluit. (HvJ, 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:243 1)
Het Hof preciseerde bovendien dat het recht om te worden gehoord niet louter formeel mag zijn, maar effectiefmoet toelaten dat de betrokkene elementen aanbrengt die de inhoud van de beslissing kunnen beïnvloeden.
In casu blijkt nergens uit het administratief dossier of uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij voorafgaandelijk op nuttige wijze werd gehoord over:
- de concrete inhoud van de Franse SIS-seining;
- de actuele beoordeling van het beweerde gevaar voor openbare orde;
- de proportionaliteitsafweging inzake zijn gezinsleven;
- de vraag of het gezinsleven buiten België of buiten de Unie daadwerkelijk kan worden uitgeoefend;
- de concrete afhankelijkheidsrelatie met zijn Nederlandse partner.
De verwerende partij verwijst louter naar een SIS-seining en concludeert vervolgens dat verzoekende partij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en dat geen voldoende afhankelijkheidsrelatie bestaat. Verzoekende partij werd evenwel nooit daadwerkelijk in staat gesteld om:
- kennis te nemen van de concrete elementen waarop de Franse signalering steunde;
- actuele informatie te verstrekken omtrent zijn situatie;
- opmerkingen te formuleren omtrent de proportionaliteit van de maatregel;
- bijkomende elementen inzake zijn gezinsleven en afhankelijkheidsband aan te brengen.
Dat is des te problematischer nu de bestreden beslissing een verregaande impact heeft op het privé- en gezinsleven van verzoekende partij en zijn Nederlandse partner. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht leiden tot vernietiging van de beslissing wanneer de procedure

zonder die onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (HvJ, 10 september 2013, G. en R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533)
Dat is in casu duidelijk het geval. Indien verzoekende partij voorafgaandelijk daadwerkelijk was gehoord, had hij:
- bijkomende toelichting kunnen verstrekken omtrent zijn gezinsleven;
- concrete elementen kunnen aanbrengen omtrent de afhankelijkheidsrelatie;
- verduidelijkingen kunnen geven omtrent de Franse maatregel;
- actuele informatie kunnen bezorgen omtrent zijn persoonlijke situatie en integratie;
- argumenten kunnen ontwikkelen omtrent de disproportionaliteit van een weigering.
De schending van het hoorrecht heeft derhalve rechtstreeks invloed gehad op de inhoud van de bestreden beslissing.
Bovendien blijkt uit de motivering zelf dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op algemene en stereotiepe veronderstellingen zonder concreet individueel onderzoek. De beslissing stelt onder meer dat volwassenen "in beginsel" zelfstandig kunnen leven, dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt en dat partners zich desgevallend moeten aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.
Een dergelijke motivering toont net aan dat geen daadwerkelijk individueel debat heeft plaatsgevonden omtrent de concrete familiale realiteit van verzoekende partij.
Daarnaast schendt de bestreden beslissing ook artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, waaronder het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.
Hoewel artikel 41 formeel gericht is tot de instellingen van de Unie, volgt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat het daarin vervatte hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt dat eveneens bindend is voor nationale administratieve autoriteiten wanneer zij Unierecht toepassen. HvJ, 22 november 2012, M.M., C-277/11, EU:C:2012:744. (curia.europa.eu)
De verwerende partij was derhalve gehouden verzoekende partij voorafgaandelijk daadwerkelijk in de mogelijkheid te stellen om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent alle elementen die aan de basis lagen van de voorgenomen weigering.
Door dit niet te doen heeft de verwerende partij het hoorrecht, de rechten van verdediging, artikel 41 van het Handvest, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het vierde middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.4.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.4.3. Beoordeling

2.4.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

Waar verzoeker meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde "*zich heeft gebaseerd op algemene en stereotiepe veronderstellingen zonder concreet individueel onderzoek*" nu deze beslissing "*onder meer (stelt) dat volwassenen "in beginsel" zelfstandig kunnen leven, dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt en dat partners zich desgevallend moeten aanpassen aan een nieuwe leefomgeving*", gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing (onder meer) wordt overwogen dat hij en de Nederlandse referentiepersoon "*allebei volwassen personen*" zijn, dat niets erop wijst dat "*één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, eventueel in afwachting van een opheffing van betrokkenes inreisverbod*", dat er in het dossier verder geen elementen zijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door hem en dat dit omgekeerd evenmin het geval blijkt te zijn en dat de referentiepersoon in 2025, geheel los van hem, het verblijfsrecht bekwam als houder van toereikende bestaansmiddelen, zodat het redelijk is "*te stellen dat het vrij verkeer van (de) referentiepersoon in geen geval in het gedrang hoeft te komen*". Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze motivering stereotiep en algemeen is en niet doet blijken van een concreet individueel onderzoek.
Voor het overige kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.2., wordt gesteld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.3.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"*1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*
2. Dit recht behelst met name:
a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(…)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

Te dezen heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen.

Bovendien leidt luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck/BHIM*, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat verzoeker niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij *in casu* nalaat concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die de uitkomst van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Hij beperkt zich immers tot het zeer algemene betoog dat hij "*bijkomende toelichting (had) kunnen verstrekken omtrent zijn gezinsleven*", dat hij "*concrete elementen (had) kunnen aanbrengen omtrent de afhankelijkheidsrelatie*", dat hij "*verduidelijkingen (had) kunnen geven omtrent de Franse maatregel*", dat hij "*actuele informatie (had) kunnen bezorgen omtrent zijn persoonlijke situatie en integratie*" en dat hij "*argumenten (had) kunnen ontwikkelen omtrent de disproportionaliteit van een weigering*", doch hij laat na te concretiseren welke bijkomende toelichtingen, concrete elementen, verduidelijkingen, actuele informatie of argumenten hij had kunnen aanreiken, laat staan dat hij hiervan enig (begin van) bewijs aanbrengt.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.4.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.4.3.4. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.4.3.5. Het vierde middel is ongegrond.

2.5. Vijfde middel

2.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 52, § 1, van het Handvest, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing vormt een ernstige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekende partij en zijn Nederlandse partner, doch bevat geen daadwerkelijke, concrete en evenredige belangenafweging zoals vereist door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest. Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Een inmenging van een overheid in dit recht kan slechts gerechtvaardigd worden indien zij bij wet voorzien is, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk en proportioneel is in een democratische samenleving. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist dit een daadwerkelijke "fair balance" tussen de belangen van de betrokken persoon en het algemeen belang van de Staat.*
In het arrest Boultif t. Zwitserland formuleerde het Europees Hof reeds de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij verblijfsmaatregelen die leiden tot aantasting van het gezinsleven, waaronder de aard en ernst van de verweten feiten, de duur van het verblijf, de gezinssituatie, de hechtheid van de familiale banden en de praktische mogelijkheid om het gezinsleven elders voort te zetten. (EHRM, 2 augustus 2001, Boultif t. Zwitserland, nr. 54273/00)
Deze rechtspraak werd bevestigd en verder uitgewerkt door de Grote Kamer van het Europees Hof in Üner t. Nederland. Het Hof benadrukte daarin opnieuw dat nationale autoriteiten een concrete proportionaliteitsbeoordeling moeten verrichten rekening houdend met alle omstandigheden van het individuele dossier. (EHRM, Grote Kamer, 18 oktober 2006, Ünert. Nederland, nr. 46410/99)
Ook in Jeunesse t. Nederland herinnerde het Europees Hof eraan dat staten bij verblijfsbeslissingen die het gezinsleven raken niet mogen volstaan met abstracte of stereotiepe motiveringen. Het Hof benadrukte dat concreet moet worden onderzocht hoe intens het gezinsleven is, in welke mate het gezinsleven effectief buiten het betrokken land kan worden uitgeoefend en welke praktische hinder en menselijke gevolgen een scheiding veroorzaakt. (EHRM, Grote Kamer, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10)
De bestreden beslissing voldoet geenszins aan deze vereisten. De verwerende partij beperkt zich immers tot algemene standaardoverwegingen volgens dewelke volwassenen in beginsel zelfstandig kunnen leven, partners eventueel een langeafstandsrelatie kunnen onderhouden, gebruik kan worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen en partners zich desgevallend moeten aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.
Een dergelijke motivering vormt geen daadwerkelijke proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8 EVRM. De beslissing onderzoekt immers niet concreet de duur en stabiliteit van de relatie, de affectieve afhankelijkheid tussen partijen, hun feitelijke samenwoonst, de sociale en administratieve verankering van de Nederlandse partner in België, de praktische mogelijkheid om zich in Marokko of elders te vestigen, de impact van het Franse inreisverbod op daadwerkelijke bezoeken, noch de concrete psychologische, affectieve en sociale gevolgen van een scheiding. Nochtans vereist artikel 8 EVRM precies dat dergelijke elementen individueel worden onderzocht.
De motivering herleidt het recht op gezinsleven in wezen tot de mogelijkheid om digitaal contact te onderhouden of elkaar periodiek te bezoeken. Het Europees Hof heeft evenwel reeds meermaals geoordeeld dat artikel 8 EVRM niet beperkt is tot louter theoretische of occasionele contacten, maar het daadwerkelijke genot van een reëel gezinsleven beschermt.
Daarnaast schendt de bestreden beslissing ook artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 EVRM. Krachtens artikel 52, §1 van het Handvest moeten beperkingen op door het Handvest gewaarborgde rechten beantwoorden aan het evenredigheidsbeginsel en noodzakelijk zijn om daadwerkelijk doelstellingen van algemeen belang te bereiken.
Het Hof van Justitie heeft in Rendón Marín bevestigd dat nationale autoriteiten, zelfs wanneer openbare-ordeoverwegingen worden ingeroepen, gehouden blijven een concrete proportionaliteitsbeoordeling uit te voeren rekening houdend met artikel 7 van het Handvest en het gezinsleven van de betrokkenen. (HvJ, 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675)
Eveneens relevant is het arrest CS, waarin het Hof van Justitie benadrukte dat maatregelen die raken aan het verblijf van familieleden van Unieburgers slechts verenigbaar zijn met het Unierecht indien zij steunen op een individuele beoordeling en beantwoorden aan het evenredigheidsbeginsel. (HvJ, 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674)
In casu ontbreekt een dergelijke beoordeling volledig. De verwerende partij onderzoekt niet waarom de inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Zij onderzoekt evenmin waarom minder ingrijpende maatregelen niet zouden volstaan.
Daarnaast blijft de motivering omtrent de vermeende openbare-ordeproblematiek uiterst vaag. De beslissing preciseert niet welke concrete feiten aan het Franse inreisverbod ten grondslag liggen en maakt evenmin

duidelijk waarom verzoekende partij heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen.
Een ernstige inmenging in het gezinsleven kan evenwel niet worden verantwoord door louter abstracte verwijzingen naar een buitenlandse SIS-seining zonder concrete individuele analyse. Daarenboven miskent de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel doordat zij nalaat alle relevante elementen van het dossier daadwerkelijk te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen die zulke verstrekkende gevolgen heeft voor het privé- en gezinsleven van partijen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissing zorgvuldig voorbereidt en alle relevante elementen van het dossier in aanmerking neemt. (RvS, 22 maart 2010, nr. 202.182)
In casu blijkt uit niets dat de verwerende partij daadwerkelijk een concreet individueel onderzoek heeft gevoerd naar de familiale realiteit van verzoekende partij en zijn partner. De beslissing bestaat hoofdzakelijk uit algemene standaardoverwegingen die losstaan van de concrete omstandigheden van het dossier.
De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM, de artikelen 7 en 52 van het Handvest, het evenredigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Het vijfde middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.5.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.5.3. Beoordeling

2.5.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde zich beperkt tot "*algemene standaardoverwegingen volgens dewelke volwassenen in beginsel zelfstandig kunnen leven, partners eventueel een langeafstandsrelatie kunnen onderhouden, gebruik kan worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen en partners zich desgevallend moeten aanpassen aan een nieuwe leefomgeving*", gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing (onder meer) wordt overwogen dat hij en de Nederlandse referentiepersoon "*allebei volwassen personen*" zijn, dat niets erop wijst dat "*één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven, eventueel in afwachting van een opheffing van betrokkenes inreisverbod*", dat er in het dossier verder geen elementen zijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door hem en dat dit omgekeerd evenmin het geval blijkt te zijn en dat de referentiepersoon in 2025, geheel los van hem, het verblijfsrecht bekwam als houder van toereikende bestaansmiddelen, zodat het redelijk is "*te stellen dat het vrij verkeer van (de) referentiepersoon in geen geval in het gedrang hoeft te komen*". Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze motivering algemeen en gestandaardiseerd is en geen proportionaliteitsafweging vormt.

Voor het overige kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.2., wordt gesteld.
Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 52, § 1, van het Handvest.

2.5.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een ernstige inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van hem en zijn Nederlandse partner, kan worden herhaald dat dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezins- of privéleven in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM en een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

Voor het overige voert verzoeker in dit middel, wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, geen argumenten aan die hij niet in het eerste middel heeft aangevoerd. Er kan op dit punt dan ook worden verwezen naar wat daarover *supra*, bij de bespreking van het eerste middel onder de punten 2.1.3.3.2. en 2.1.3.3.3., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.5.3.2.2. Verzoeker voert aan dat krachtens artikel 52, § 1, van het Handvest "*beperkingen op door het Handvest gewaarborgde rechten (moeten) beantwoorden aan het evenredigheidsbeginsel en noodzakelijk (moeten) zijn om daadwerkelijk doelstellingen van algemeen belang te bereiken*". Hij toont evenwel niet *in concreto* aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, door vast te stellen dat (i) hij sinds 2023 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat werd genomen door de Franse autoriteiten en door Frankrijk "*ter fine van weigering van toegang (werd) gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990*", en dat (ii) er geen sprake lijkt te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn partner, zodat uit niets blijkt dat de

naleving van de verplichting voor hem om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, artikel 52, § 1, van het Handvest of het erin vervatte evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Een schending van artikel 52, § 1, van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.5.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 52, § 1, van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

2.5.3.3. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.5.3.4. Het vijfde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	D. DE BRUYN